

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 25.7.2011
SEK(2011) 938 wersja ostateczna

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

Streszczenie sprawozdania z oceny skutków

Towarzyszący dokumentowi:

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**ustanawiające europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu
ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i
handlowych**

{KOM(2011) 445 wersja ostateczna}
{SEK(2011) 937 wersja ostateczna}

1. WPROWADZENIE

Celem niniejszej inicjatywy jest ułatwienie transgranicznego dochodzenia wierzytelności poprzez polepszenie dostępności zabezpieczania rachunków bankowych w Unii Europejskiej oraz jego skuteczności. Przyczyni się ona do wzmocnienia zaufania przedsiębiorstw – zwłaszcza MŚP (małych i średnich przedsiębiorstw) – konsumentów i rodzin do pełnego korzystania z możliwości oferowanych przez jednolity rynek. Jest to spójne ze zintegrowanym podejściem Komisji do wzmocnienia ożywienia gospodarki europejskiej zgodnie ze strategią „Europa 2020” na rzecz wzrostu gospodarczego.

1.1. Mandat polityczny i istniejące instrumenty

W programie sztokholmskim z 2009 r. stwierdzono, że „europejska przestrzeń sądowa powinna służyć wspieraniu działalności gospodarczej w ramach jednolitego rynku”. W związku z tym wezwano Komisję do „przedstawienia odpowiednich wniosków dotyczących zwiększenia w Unii skuteczności egzekwowania orzeczeń sądowych dotyczących rachunków bankowych i aktywów dłużników”. Dlatego też w planie działań Komisji służącym wdrożeniu programu sztokholmskiego odniesiono się do inicjatywy „rozporządzenia w sprawie zajmowania rachunków bankowych”. Instrumenty obowiązujące w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych nie odnoszą się do egzekucji wierzytelności.

1.2. Konsultacje i wiedza specjalistyczna

Przygotowując niniejszą inicjatywę, Komisja opublikowała w 2003 r. studium porównawcze i przeprowadziła konsultacje społeczne w październiku 2006 r. przy pomocy zielonej księgi. Dane empiryczne niezbędne do opracowania oceny skutków zostały zebrane dzięki kolejnej analizie zewnętrznej oraz badaniu wykonanemu przez Europejski Panel Testów Biznesowych. Komisja zorganizowała również wysłuchanie publiczne i kilka spotkań z ekspertami ds. egzekucji wierzytelności. Dodatkowe komentarze przedstawiła międzyresortowa grupa funkcjonująca w ramach Komisji. Przeglądu oceny skutków dokonała **Rada ds. Oceny Skutków**. Zalecenia zawarte w opinii Rady ds. Oceny Skutków zostały uwzględnione w niniejszej zmienionej wersji sprawozdania w następujący sposób: (i) analiza problemu została udoskonalona poprzez lepsze objaśnienie etapów transgranicznego dochodzenia wierzytelności, wyjaśniono również problemy, które utrzymały się w tym obszarze po zmianie rozporządzenia Bruksela I, w szczególności założenia leżące u podstaw przewidywanych skutków gospodarczych środka, (ii) rozszerzono ocenę poziomu podstawowego i podkreślono wartość dodaną preferowanego wariantu; (iii) zatwierdzono ocenę skutków, oceniającą w szczególności dalsze pod-warianty odzwierciedlające istotne elementy wniosku ustawodawczego, ze szczególnym naciskiem na terminy proponowane w ramach nowej inicjatywy. (iv) Wyjaśniono też pojęcia prawne, a w załączniku dodano glosariusz.

1.3. Ochrona praw podstawowych

Aby zapewnić pełne poszanowanie praw i zasad określonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej przez proponowane programy, ocenie poddany został wpływ na prawa podstawowe. Najważniejsze przepisy, na które wpływ ma inicjatywa Komisji, są następujące: prawo do skutecznego środka odwoławczego (art. 47 akapit pierwszy), prawo do rzetelnego procesu sądowego (art. 47 akapit drugi), prawo do godności ludzkiej (art. 1), prawo własności (art. 17), prawo do życia rodzinnego (art. 7) i prawo do ochrony danych (art. 8).

2. OKREŚLENIE PROBLEMU

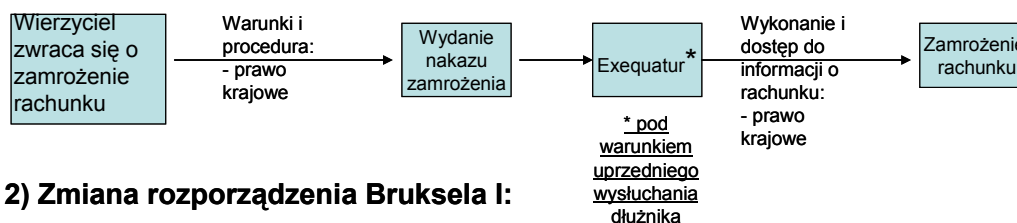
2.1. Problem transgranicznego dochodzenia wierzytelności

Obecnie wierzyciel pragnący dochodzić swoich wierzytelności w innym państwie członkowskim napotyka poważne trudności. Trudności te występują zarówno w kontekście a) postępowania co do istoty sprawy, w którym sąd wydaje prawomocny wyrok na podstawie pełnej analizy wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych sprawy; jak i b) postępowania w przedmiocie środków tymczasowych, w którym sąd wydaje decyzję tymczasową, taką jak nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym, na podstawie skróconej analizy sprawy. Zgodnie z mandatem politycznym inicjatywa koncentruje się na ułatwieniu uzyskiwania środków tymczasowych służących zabezpieczeniu aktywów dłużnika oraz na poprawie skuteczności egzekwowania decyzji w Unii Europejskiej. Obecnie jednolity rynek umożliwia dłużnikowi przesunięcie środków z jednego rachunku bankowego na inny niemal niezwłocznie, ułatwiając tym samym uniknięcie egzekucji należności. Z kolei wierzyciel ma niewielką możliwość równie szybkiego zablokowania zagranicznych rachunków bankowych dłużnika w celu zabezpieczenia spłaty roszczenia. Wierzyciel może również napotykać trudności z ustaleniem miejsca prowadzenia rachunku dłużnika, zwłaszcza w sytuacjach transgranicznych. Na skutek powyższego wielu wierzycieli albo nie jest w stanie skutecznie dochodzić swoich roszczeń za granicą, albo uznaje ich dochodzenie za niewarte starań i odpisuje wierzytelności.

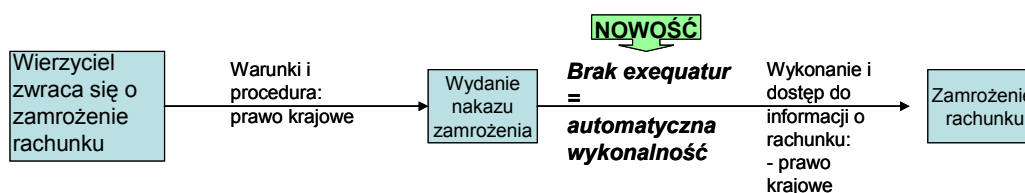
2.2. Poszczególne etapy postępowania

Poniższy wykres ilustruje poszczególne etapy uzyskiwania i egzekwowania nakazu zabezpieczenia.

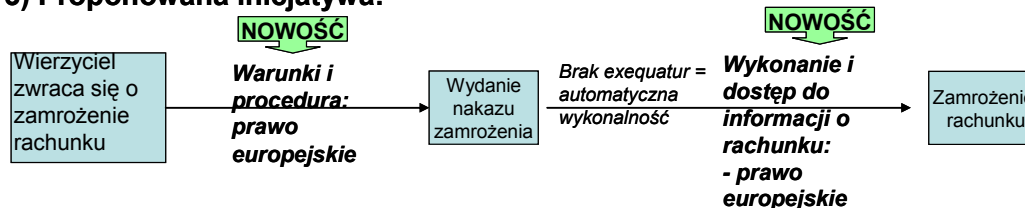
1) Obecny stan prawny:

2) Zmiana rozporządzenia Bruksela I:

3) Proponowana inicjatywa:

W wielu państwach członkowskich wierzyciel może ubiegać się o środek tymczasowy polegający na zabezpieczeniu aktywów jego dłużnika jeszcze przed wszczęciem postępowania co do istoty sprawy. Jeżeli środek tymczasowy ma być egzekwowany w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym został wydany, wierzyciel musi zadbać o uznanie decyzji za wykonalną w danym państwie (w ramach tak zwanej procedury *exequatur*). Na mocy obowiązującego rozporządzenia Bruksela I, *exequatur* można uzyskać w odniesieniu do środków tymczasowych wydanych w innym państwie członkowskim, chyba że zostały one wydane bez przesłuchania dłużnika (tak zwany nakaz *ex parte*). W związku ze zmianą rozporządzenia Bruksela I należy znieść wymóg *exequatur*, tj. decyzje wydane w jednym państwie członkowskim, w tym niektóre nakazy *ex parte*, będą automatycznie wykonalne w innym państwie członkowskim. Jednak wykonywanie nakazów zabezpieczenia będzie w dalszym ciągu regulowane wyłącznie prawem krajowym.

2.3. Przyczyny obecnych problemów

Problem nr 1: warunki wydawania nakazów zabezpieczenia są różne w różnych państwach członkowskich UE. Sprawia to, że uzyskanie nakazu zabezpieczenia przez wierzyciela w niektórych państwach członkowskich jest trudniejsze niż w innych. Różnice dotyczą przykładowo rodzaju dowodów wymaganych przez sąd w celu wydania nakazu (lub np. szczególnego warunku występowania poważnego zagrożenia, że ostateczne wykonanie orzeczenia sądowego okaże się niemożliwe).

Problem nr 2: trudności w uzyskaniu informacji dotyczących rachunku bankowego dłużnika. W wielu państwach członkowskich wierzyciel ma trudności z uzyskaniem informacji na temat miejsca prowadzenia rachunku bankowego jego dłużnika. Istnieją również państwa członkowskie, w których uzyskanie nakazu ujawnienia przez bank faktu prowadzenia rachunku bankowego dłużnika jest niemożliwe. Jednak w innych państwach organy ścigania mają dostęp do rejestrów podatkowych. W obszarze alimentów rodzinnych rozporządzenie w sprawie zobowiązań alimentacyjnych ustanawia system pomocy administracyjnej udzielanej wierzycielom przez władze centralne mające dostęp do informacji przechowywanych przez władze publiczne.

Problem nr 3: koszty uzyskania nakazu zabezpieczenia są wyższe w sprawach transgranicznych. Zmiana rozporządzenia Bruksela I przyniesie wierzycielom oszczędności rzędu ok. 2 000 EUR, co jest średnim kosztem *exequatur*. Jednak ze sprawami transgranicznymi wiązą się obecnie dodatkowe koszty. Dotyczy to w pierwszej kolejności potrzeby zaangażowania dodatkowego prawnika uprawnionego do prowadzenia działalności w państwie, w którym odbywa się postępowanie. Dochodzą do tego koszty tłumaczeń dokumentów na język urzędowy dopuszczalny przez dany sąd lub koszty doręczenia dokumentów za granicę.

Problem nr 4: różnice między krajowymi systemami egzekucji wierzytelności oraz czasem trwania procedur egzekucji w państwach członkowskich. Nawet w sprawach krajowych doręczenie decyzji w sprawie o odzyskanie wierzytelności może trwać w Europie od 1 do ponad 30 dni. W sytuacjach transgranicznych opóźnienia będą zasadniczo jeszcze dłuższe. Różnice między krajowymi systemami egzekucji wierzytelności również powodują dodatkowe opóźnienia wykonania decyzji lub nawet niemożność ich wykonania. W niektórych państwach członkowskich egzekucja przeprowadzana jest przez komorników działających poza systemem sądowym, w innych jest ona dokonywana przez sąd lub centralną agencję administracyjną.

2.4. Skala problemu

Problemy związane z transgranicznym dochodzeniem wierzytelności dotyczą przede wszystkim **przedsiębiorstwa** prowadzące wymianę handlową w innych państwach członkowskich lub świadczące w nich usługi. Skalę nieściągalnych zagranicznych wierzytelności, które można potencjalnie zabezpieczyć, szacuje się w oparciu o różne źródła danych na 1,12–2 mld EUR. Według ostatnich badań Eurobarometru **konsumenci** wciąż niechętnie dokonują zakupów za granicą. 14 % konsumentów dokonujących zakupów na odległość doświadcza problemów związanych z transakcją. Ponad połowa z nich uważa, że dostęp do wymiaru sprawiedliwości w innym państwie członkowskim UE jest trudny. Wartość pieniężną „problematicznych” transgranicznych wierzytelności z tytułu roszczeń **alimentacyjnych** szacuje się na blisko 268 mln EUR rocznie. Sytuacja wierzycieli z tytułu świadczeń alimentacyjnych ulegnie pewnej poprawie dzięki rozporządzeniu w sprawie zobowiązań alimentacyjnych.

2.5. Potrzeba podjęcia działań na szczeblu UE

Każdy nowy europejski instrument służący zabezpieczeniu rachunku bankowego w sytuacjach transgranicznych sprowadzałby się do uznania i wykonania decyzji sądowej, eliminowałby też przeszkody w poprawnym przebiegu postępowań cywilnych. Wchodziłby więc w zakres art. 81 lit. a) i f) TFUE, który wzywa do przyjmowania środków w szczególności, jeżeli jest to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Jeżeli chodzi o zasadę pomocniczości, problemy (w szczególności koszty postępowania, trudności w uzyskaniu informacji na temat aktywów dłużnika oraz nieskuteczne zasady postępowania cywilnego) mają wyraźny charakter transgraniczny, w związku z czym nie mogą zostać skutecznie pokonane samodzielnie przez państwa członkowskie.

3. CELE

Ogólnym celem inicjatywy jest ułatwienie obywatelom i przedsiębiorstwom, zwłaszcza MŚP, dochodzenia wierzytelności transgranicznych, zwiększenia pewności przedsiębiorstw handlowych, poprawa dyscypliny płatniczej dłużników, ograniczenie ryzyka związanego z transgraniczną wymianą handlową oraz poprawa skuteczności wykonywania orzeczeń sądowych. Celem szczególnym jest zwiększenie skuteczności procedury transgranicznego dochodzenia wierzytelności przez umożliwienie wierzycielom uzyskania nakazów zabezpieczenia lub zajęcia rachunku na tych samych zasadach niezależnie od państwa, w którym właściwy sąd ma siedzibę, co umożliwi wierzycielom uzyskanie informacji na temat miejsca prowadzenia rachunków bankowych ich dłużników, ograniczenie kosztów w sytuacjach transgranicznych oraz zwiększenie świadomości dostępności europejskiego postępowania.

4. WYBRANE WSTĘPNE WARIANTY STRATEGICZNE

Wariant A: Status quo po zmianie rozporządzenia Bruksela I. W tym wariantcie Komisja nie podejmuje żadnych działań uzupełniających do wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia Bruksela I przyjętego w grudniu 2010 r.

Wariant B: Utworzenie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym. W ramach tego wariantu powstaje nowe europejskie postępowanie o charakterze

zabezpieczającym, które stanowi uzupełnienie środków zaradczych istniejących w prawie krajowym bez potrzeby zmiany przez państwa członkowskie UE przepisów prawa krajowego w zakresie postępowania cywilnego lub systemów egzekwowania wierzytelności. Postępowanie europejskie reguluje procedurę wydawania nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym oraz zasady jego wykonania przez bank prowadzący dany rachunek.

Wariant C: Harmonizacja przepisów krajowych w zakresie zabezpieczania rachunków bankowych. W ramach tego wariantu harmonizuje się krajowe zasady postępowania cywilnego w zakresie zabezpieczania rachunku bankowego w sprawach transgranicznych za pomocą dyrektywy europejskiej.

5. OCENA WARIANTÓW STRATEGICZNYCH I OCENA SKUTKÓW

5.1. Wariant A: Status quo po zmianie rozporządzenia Bruksela I (pod warunkiem jego przyjęcia).

a) Cele do osiągnięcia: Utrzymanie *status quo* nie ma żadnego wpływu na zidentyfikowane problemy i nie przyczynia się do osiągnięcia określonych powyżej szczególnych celów strategicznych.

b) Skutki gospodarcze: W ramach *status quo* w sprawach krajowych o tymczasowe zabezpieczenie na rachunku bankowym dłużnika wnosi o 60 % więcej przedsiębiorstw niż w sprawach transgranicznych¹. Oznacza to, że w transakcjach transgranicznych przedsiębiorstwa w mniejszym stopniu korzystają z możliwości zabezpieczenia spłaty wierzytelności przy pomocy nakazów zabezpieczenia niż w transakcjach krajowych, na skutek czego odpisują więcej wierzytelności zagranicznych niż krajowych. Kwotę tę można oszacować na 441–800 mln EUR². Trudności z transgranicznym dochodzeniem wierzytelności zniechęcają przedsiębiorstwa, zwłaszcza MŚP, i konsumentów do korzystania w pełni z jednolitego rynku. Przewiduje się, że w wyniku zmiany rozporządzenia Bruksela I liczba przedsiębiorstw korzystających z nakazów zabezpieczenia w sytuacjach transgranicznych wzrosłaby o ok. 10 % w porównaniu z obecną sytuacją, prowadząc do zwiększenia zabezpieczonego zadłużenia, które odpowiada szacunkowo kwocie 68–120 mln EUR.

c) Prawa podstawowe: *Status quo* nie stoi w sprzeczności z wymogami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ wymaga od państw członkowskich jedynie poszanowania określonych w niej praw podczas wdrażania prawa unijnego, a proces egzekwowania orzeczeń w sprawach cywilnych nie jest obecnie objęty instrumentami UE.

d) Opinie zainteresowanych podmiotów: Nie pojawiły się żadne wnioski o utrzymanie jedynie *status quo*.

¹ Różnica między 11,6 % przedsiębiorstw wnoszących o zajęcie rachunku bankowego w sprawach transgranicznych a 19,2 % w sprawach krajowych.

² Szacunki na podstawie próbki instytucji bankowych wyniosły 1,12 mld EUR – 678 mln EUR, co dało 440 mln EUR, podczas gdy drugi szacunek wyniósł 2 mld EUR – 1,2 mld EUR, co dało 800 mln EUR.

5.2. Wariant B: Europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym.

a) **Skuteczność w realizacji celów strategicznych:** Wariant B wypełnia **ogólny cel strategiczny**, jakim jest ułatwienie obywatelom i przedsiębiorstwom dochodzenia wierzytelności transgranicznych, ułatwiając im uzyskanie nakazu zabezpieczenia, który pozwala zabezpieczyć odzyskanie wierzytelności transgranicznej. **Szczególne cele strategiczne** zostają w znaczącym stopniu osiągnięte. Wariant ten umożliwia wierzycielowi skorzystanie ze skutecznej i jednolitego europejskiego postępowania na tych samych warunkach we wszystkich państwach członkowskich – np. bez uprzedniego przesłuchania dłużnika – tym samym zapewniając efekt zaskoczenia wywołany przez środek, w celu uzyskania informacji na temat miejsca prowadzenia rachunków dłużnika bez potrzeby opłacania usług prywatnego biura windykacji wierzytelności lub agencji detektywistycznej. Ogranicza to koszty doradztwa prawnego i tłumaczeń. Koszty banków i komorników stają się bardziej przejrzyste dzięki nałożeniu na państwa członkowskie obowiązku ustalenia jednolitej opłaty za ich usługi. Umożliwia to wierzycielowi szybsze uzyskanie i wykonanie nakazu zabezpieczenia dzięki wprowadzeniu terminów realizacji pewnych kluczowych etapów postępowania.

b) **Skutki gospodarcze:** Wariant B wywiera pozytywny skutek gospodarczy i przyczynia się do ograniczenia łącznej kwoty nieściągalnych wierzytelności, która wynosi obecnie 55 mld EUR. Wariant ten umożliwia przedsiębiorstwom zabezpieczenie odzyskania **dotychczasowych nieściągalnych wierzytelności rzędu 373–600 mln EUR** rocznie, z biegiem czasu zwiększając tym samym **całkowity poziom nieściągalnych wierzytelności zabezpieczonych** za pomocą nakazów zabezpieczenia na rachunku bankowym z 679 mln EUR–1,2 mld EUR do **1,12–2 mld EUR rocznie**. **Szacowane oszczędności** dla przedsiębiorstw prowadzących obecnie transgraniczną wymianę handlową **sięgają 81,9–149 mln EUR rocznie**³. Wariant B jest szczególnie korzystny dla **MŚP** i prawdopodobnie zachęci więcej przedsiębiorstw i konsumentów do pełnego korzystania z możliwości oferowanych przez jednolity rynek. Dostępność skutecznych sankcji w przypadku niespłacenia należności (poza wzrostem kwoty roszczenia, który przewiduje już dyrektywa dotycząca opóźnień w płatnościach) prawdopodobnie również przyczyni się do poprawy zachowań płatniczych dłużników. Wzrost liczby nakazów zabezpieczenia niesie ze sobą ryzyko negatywnego wpływu na **banki**, które nie mają obecnie prawa pobierania opłat za wykonywanie środka.

c) **Skutki społeczne:** Przewiduje się, że wariant B połączony z wdrożeniem rozporządzenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych umożliwi wierzycielom z tytułu zobowiązań alimentacyjnych odzyskanie od nieuczciwych dłużników znaczącej części wierzytelności.

d) **Skutki dla państw członkowskich:** Koszty wdrożenia są znacząco niższe niż w przypadku alternatywnego wariantu harmonizacji przepisów krajowych. Koszty zapoznania sędziów i funkcjonariuszy organów ścigania powinny być niewielkie i jednorazowe. Państwa członkowskie, których systemy sądowe są obecnie stosunkowo powolne, mogłyby ponieść wyższe koszty wdrożenia w celu dotrzymania terminów proceduralnych. Wariant B przestrzega tradycji prawnej państw członkowskich.

³ Przy założeniu, że przedsiębiorstwa mogą zaoszczędzić średnio koszt 10 godz. doradztwa prawnego w przypadku każdej sprawy transgranicznej, co średnio w UE odpowiada kwocie 2 410 EUR na sprawę. Kwota ta została przemnożona przez szacowaną roczną liczbę transgranicznych nakazów zabezpieczenia wynoszącą 34 000–61 828.

e) Prawa podstawowe: Wariant B służy zwiększeniu prawa wierzyciela do skutecznego dochodzenia swoich wierzytelności. Jednocześnie nowe postępowanie zapewnia zabezpieczenie praw wierzycieli w pełnej zgodności z wymogami Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności przez zagwarantowanie niezwłocznych i odpowiednich środków odwoławczych od nakazu zabezpieczenia oraz poprzez zapewnienie wyłączenia środków niezbędnych do utrzymania z egzekucji. Instrument powinien zapewniać rzetelne i zgodne z prawem przetwarzanie danych osobowych dłużnika, ograniczenie celu przetwarzania danych wyłącznie do zabezpieczenia kwoty roszczenia, przechowywanie tych danych tylko tak długo, jak to jest konieczne, a także prawo dłużnika do środka odwoławczego od przetwarzania jego danych.

f) Opinie zainteresowanych podmiotów: Znakomita większość zainteresowanych podmiotów oraz Parlament Europejski wzywają do opracowania szczególnego instrumentu europejskiego służącego do transgranicznego dochodzeniu wierzytelności.

5.3. Wariant C: Harmonizacja przepisów krajowych w zakresie zabezpieczania rachunków bankowych.

a) Cele do osiągnięcia: W wariantcie tym również osiągnięto by częściowo określone powyżej cele strategiczne, chociaż w mniejszym stopniu niż w wariantcie B. Wariant C nie dopuszczałby jednak współistnienia krajowych procedur ze zharmonizowanym postępowaniem europejskim.

b) Skutki gospodarcze: Wariant C wiąże się z nieco innymi skutkami gospodarczymi niż wariant B. Ujednolica on wprawdzie warunki wydawania nakazów zabezpieczenia na rachunku bankowym, zapewniając np. możliwość ich uzyskiwania w całej Unii na jednakowych warunkach, jednak różnice między procedurami utrzymują się w dalszym ciągu, o ile instrument harmonizacji (np. w postaci dyrektywy) nie uregulowałby wszystkich szczegółowych aspektów prawa procesowego państw członkowskich. W rezultacie wariant C nie osiągnąłby tego samego poziomu spójności co niezależne postępowanie europejskie ustanowiona w drodze rozporządzenia. Utrzymujące się różnice między przepisami prawa procesowego i prawa egzekucji państw członkowskich prawdopodobnie w dalszym ciągu wymagałyby udziału prawnika uprawnionego do prowadzenia działalności w każdym z państw członkowskich, w których ubiegano by się o wydanie lub wykonanie nakazu zabezpieczenia. Nie pozwala to na ograniczenie kosztów w wariantcie C porównywalne z wariantem B. Wariant C prawdopodobnie wywarłby więc mniej korzystne skutki gospodarcze dla **MŚP**, które raczej nie posiadają działów prawnych i zasadniczo koszty doradztwa prawnego są dla nich większym obciążeniem niż dla dużych przedsiębiorstw.

c) Państwa członkowskie: Wariant C wymagałby od państw członkowskich wprowadzenia reguł zharmonizowanych w drodze dyrektywy do prawa krajowego. Wariant C byłby więc bardziej kosztowny we wdrożeniu i w większym stopniu ingerowałby w krajowe porządki prawne.

d) Prawa podstawowe: Wariant C wywiera pozytywne skutki na prawo wierzyciela do skutecznej egzekucji. Konieczna jest również zgodność z wymogami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie ochrony pozwanego.

6. PORÓWNANIE WARIANTÓW

Objaśnienie: ++ = wpływ bardzo pozytywny; 0 = brak wpływu lub wpływ neutralny; - - = wpływ bardzo negatywny.

Warianty strategiczne	Skuteczność w realizacji wyznaczonych celów	Skutki gospodarcze	Skutki dla państw członkowskich:	Prawa podstawowe
Wariant A: <i>status quo</i> po zmianie rozporządzenia Bruksela I.	0	0	0	0
Wariant B: europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym	++	++	1) koszty wdrożenia – 2) tradycje prawne 0	+
Wariant C: Harmonizacja krajowych przepisów w zakresie nakazów zabezpieczenia	+	+	1) koszty wdrożenia -- 2) tradycje prawne --	+

Podsumowując, wariant A nie odnosi się skutecznie do celu strategicznego, ponieważ w dalszym ciągu istnieją obecne przeszkody związane z różnymi kryteriami uzyskiwania nakazów zabezpieczenia rachunków bankowych oraz ich skutki w krajowych systemach prawnych. Wariant C nie zapewnia jednakowych korzyści gospodarczych i społecznych co wariant B i nadmiernie ingeruje w krajowe systemy prawne. Wariant B oferuje najbardziej kompleksowe rozwiązanie, w związku z czym **wariant B** jest wariantem preferowanym.

Pod-warianty wariantu B zostały rozpatrzone w następujący sposób: Po pierwsze, europejskie postępowanie umożliwiłoby wierzycielowi uzyskanie nakazu zabezpieczenia zasadniczo bez uprzedniego przesłuchania dłużnika (*ex parte*), tym samym gwarantując efekt zaskoczenia wywołanego przez środek. Po drugie, sąd właściwy pod względem istoty sprawy powinien również mieć właściwość do wydawania nakazów zabezpieczenia. Będzie musiało zostać ustalone, czy właściwość w zakresie rozpatrywania zastrzeżeń dłużnika wobec nakazu zabezpieczenia mają dodatkowe sądy – tj. sądy właściwe ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika. Po trzecie, przepisy pozwalałyby wierzycielowi na uzyskanie informacji na temat miejsca prowadzenia rachunku dłużnika. Albo nakaz ujawnienia wydany przez sąd zobowiązywałby wszystkie banki w danym państwie członkowskim do sprawdzenia, czy prowadzą rachunek dłużnika, albo sąd lub organy ścigania uzyskiwałyby bezpośredni dostęp do istniejących rejestrów publicznych zawierających konieczne informacje. Jeżeli chodzi o terminy, europejskie postępowanie wymagałoby wykonania nie dłuższego niż w przypadku środków krajowych, lub wprowadzałoby konkretne terminy – np. na wydanie nakazu, doręczenie go do banku i dłużnika, lub na rozpatrzenie wniosku dłużnika o ponowne zbadanie nakazu.